

ABRAHAM HANS

VOOR HET HUWELIJK

Greta Wellens dekte de tafel voor het ontbijt. Baron de Porteira trad binnen en ging huiverig naar het vuur. Het vroom hard en de ramen waren nog bevroren.

«Isse waar dadde uw broer op een velo rijdt?», vroeg hij aan Greta.

«Ja, mijnheer de baron», antwoordde Greta verschrikt.

«En dadde sijn dan de mensk, die klaag van niet toe te koom. Als ze thuis zo feel verdienen, dan heb ze niet meer land nodik. En isse hij wil zijn een coureur?»

«Ik weet het niet, mijnheer de baron.»

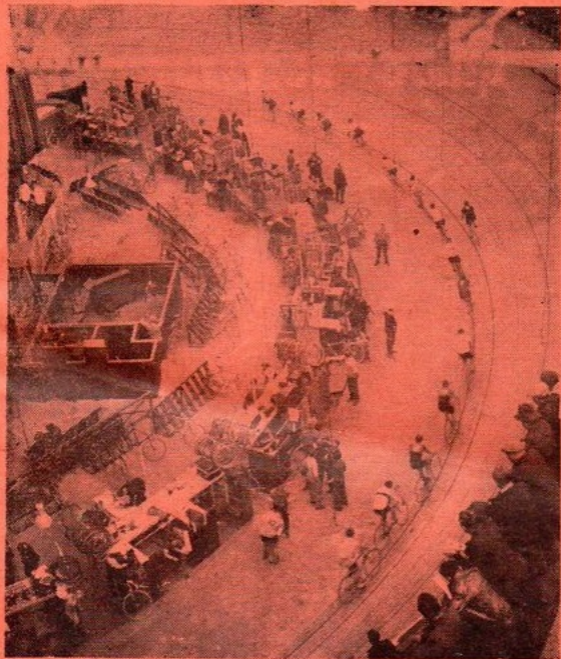
«Dat zat wel zit in zijn kop. Also een zot om te rijd op de baan en binnen vijf jaar versleet te zijn. En uw vader dadde niet verbied! Ewel zeg thuis dadde Jean voor mij moet werk in de zomer en niemendal naar koers te gaan. Dadde is conditie van de pacht. Uw vader dadde niet moet vergeet. Ik mij niet voor de zot laat houd. Jean moet zeker doen als die crapuul van Lemmink, die te Gent woont met de slechte

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

dochter van de «Vlasbloem»! Heeft uw vader geen verstand meer in zijn kop. Hij moest die velo rap verkoop.»

«Vader kan met Jan niet meer doen wat hij wil, mijnheer de baron», merkte Greta schuchter op.

De baron zweeg. Hij dacht aan Reginald. Met die kon hij ook niet doen wat hij wilde. Maarten was terug geweest en had dreigend gesproken over de ontvoering. Maar hij werd vlug kalmer toen de Porteira liet horen, dat hij de ware toedracht kende.

De Bontink had hem geschreven toen Reginald terug was uit Engeland. Van de rentmeester wist de baron, dat Paulina's Engelse oom nu bij de Bontink te Leerne logeerde en met Reginald door Gent had gewandeld. Ze schenen het dus eens te zijn over de verloving van zijn jongste zoon met Paulina de Baarne. En hij, de vader, werd niet meer geteld! Maar hij had Reginald immers verstoten.

De Porteira was verdrietig, als hij zo zijn machteloosheid gevoelde.

Greta had de eetzaal verlaten. En in de gang balde ze de vuist. Er was ook opstand in haar hart. De baron liet haar weer gevoelen in welk een afhankelijke staat ze verkeerde. En niet om Jan laaide er wrok, maar ze dacht aan jonker François.

Zij, Greta, moest pakken dragen voor François' uitzet, of ook geschenken voor zijn adellijke bruid. En ze haatte Beatrix van Leewerdal.

Greta kwam uit de keuken terug met een schaal brood. François daalde juist de trap af.

«Wanneer kan ik u eens rustig spreken?», vroeg hij.

«Ge trouwt immers met die jonkvrouw uit Poeke», snauwde ze.

«O, waarom wilt ge geen rede verstaan? Durf de stap zetten... en gij hebt alles, wat ge kunt wensen. 't Is nu tijd om hier weg te geraken. Houd u ziek. Dan moet mama een nieuwe meid nemen, die uw plaats inneemt. Ge blijft een poosje thuis en daarna komt ge naar Gent. Gij zult een ware mevrouw zijn. Maar ik moet dat eens alles uitvoerig met u regelen.»

Boven sloeg een deur toe en Greta spoedde zich voort.

«Kij wakt zo lank met de café! Ik moet heb café!», bromde de baron.

Greta ging weer heen.

Na de lunch kwam Beatrix in de auto van haar vader. De chauffeur zou mevrouw de Porteira opnemen om naar Gent te rijden. Greta moest naast de bestuurder zitten. Door een raam was ze van mevrouw en Beatrix gescheiden. Ze mocht niet horen, wat er daarbinnen besproken werd. De chauffeur vond het wel gezellig, dat het knappe meisje naast hem zat en praatte eerst over het weer en dan over de aanstaande bruiloft. Het zou een groot feest worden. Er kwamen voor hem drukke dagen. Hij legde even zijn hand op haar knie.

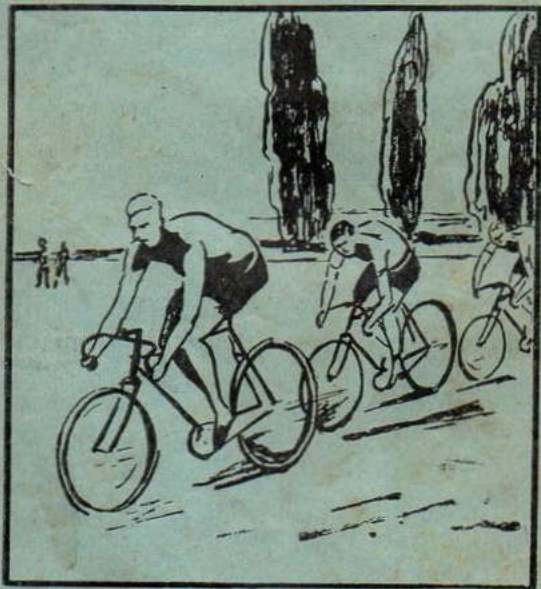
«En ik heb gehoord, dat gij en het andere meisje en Edmond, de

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

knecht, ook komen helpen», zei hij.

«'k Weet nog van niets...»

«Er zal veel personeel nodig zijn. Ja, bij die heren en dames wordt er meer beslag gemaakt van trouwen dan bij ons».

Ze waren spoedig te Gent. Mevrouw de Porteira en Beatrix bezochten verscheidene winkels in de Veldstraat. En Greta moest mee om de pakken en dozen aan te nemen en naar de auto te brengen. Ze voelde weer diep haar afhankelijke toestand...

Beatrix moest het eens weten van de samenkomsten in het paviljoen en hier op de kamer te Gent. O, Greta had het haar wel willen toeschreeuwen, wat François allemaal over haar gezegd had.

De bruid... En Greta voelde opnieuw die haat.

«Ja, ik zal na het huwelijk in Gent wonen,» zo besloot ze in haar bitterheid. «Ik zal jonker François van haar wegtrekken. Ik kan dat...»

Maar dan voelde ze toch wel de onrechtvaardigheid van haar oordeel.

De auto reed nog naar de fabriek. François kwam haastig uit het kantoor. Hij deed of hij Greta niet zag, die op de voorbank moest blijven zitten, terwijl de chauffeur de portier opende. De dames gingen mee binnen. Beatrix aan de arm van haar verloofde.

«Valsaard,» siste het in het gemoed van Greta. «Hij durft mij nog niet te bezien. En ik moest voor hem zo dikwijls naar Gent komen».

Nu hield ze dozen en pakken op de schoot en bij haar voeten, die Beatrix, de officiële verloofde niet mochten hinderen.

Zo François het verkoos, kon hij haar geheel laten vlotten en zij zou niets durven zeggen... ze zou haar geheim moeten bewaren. En bleef het dan maar een geheim!

Hoe zou de toekomst zijn?

Greta had wel kunnen wenen, zo ongelukkig voelde ze zich. De dames bleven lang binnen. Ze keerden eindelijk terug met François, die mee zou rijden naar huis.

Aan het kasteel «De Donk» bracht Greta de aankopen binnen. Weer had François gedaan of zij er niet was.

Ha, ze zou zich nooit meer naar het paviljoen begeven.

Greta moest naar de keuken. Ze diende dan de tafel. Beatrix bleef souperen en zat tussen François en zijn moeder. En ruim een uur later leidde de jonker zijn verloofde met complimenten naar de auto.

Greta wendde hoofdpijn voor en vroeg aan mevrouw om vroeger naar bed te mogen gaan, wat haar dadelijk toegestaan werd. Op haar kamertje barstte ze in tranen uit. Dan lag ze heel stil. Ze zou in lange uren niet slapen. Plots werd zachtjes de deur geopend. Met een schok zat Greta recht. Ze begreep, dat de jonker daar was. Hoe durfde hij! En de sluipende, spiedende Edmond.

«Greta!» fluisterde François.

«O, ge moet voortgaan!» zei ze angstig.

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

«Komt ge dan straks naar het paviljoen?»

«Neen...»

«Ik begrijp dat ge erg droevig zijt, arm liefje. Ik moest doen, of ik u niet kende... Ik zat daar met Beatrix, en ware veel liever met u alleen naar huis gereden.»

In het duister vond hij haar en omhelsde ze. Maar Greta onderbrak hem.

«Als ge eerlijk zijt, verbreek dan uw verloving en trouw met mij!» zei ze hartstochtelijk.

«Ge spreekt onzinnig. Ge weet, dat zoiets onmogelijk is...»

«Gij zijt niet correct. Wat hebt ge me aangedaan?»

«Greta, ge zult nu toch geen dwaze dingen uithalen?»

Er was onrust in zijn stem.

«Kom straks in het paviljoen», drong François weer aan.

«Neen... ik kan niet! Ge houdt me aan het lijntje... O, er is daar iemand!» hernam ze, doodsbenauwd.

François ontstelde ook. Hij wilde vluchten. 't Was te laat... De stap richtte zich naar de deur. De jonker tastte rond. Hij kroop in een ingemaakte kast en trok de deur dicht.

«Greta, ik ben het, Martha», zei de andere meid, die binnen trad.

«Hebt ge niets nodig?»

«Neen... ik wil slapen.»

«Zeker vermoeid van de reis naar de stad? Uw spraak is ook zo anders. Ge hebt zeker kou gevat. Wil ik een poedertje halen?»

«Neen, neen, met slapen zal het over gaan...»

«Dan zal ik u maar alleen laten. Beterschap...»

En Martha verliet het kamertje. Ze keerde naar beneden terug.

François sloop uit zijn schuilplaats.

«Ze heeft me niet gezien», fluisterde hij.

«Ga nu toch weg!»

«Kom naar het paviljoen... We moeten nog eens overleggen!»

«Neen... Ga weg! Moeten ze u hier vinden! Dan zou alles op mij uitdraaien...»

«Kom morgen naar Gent... Ik zal een boodschap verzinnen voor u.»

«Neen... zeg ik...»

«Maar ge zult geen dwaasheden doen. Alles komt best in orde tussen ons. Morgenochtend zal ik meer spreken met u.»

François verliet het kamertje. En Greta weende weer...

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM